

til at skabe større Sikkerhed og til, at Bankledelsen i højere Grad end tidligere føler sit Ansvar. Selv om vi erkender dette, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at Venstres tidligere Handelsminister i Fjor har fremsat Forslag til Ændringer i denne Banklov, og vi er derfor fra vor Side villige til at søge en Forbedring af den gældende Banklov. Vi ønsker, at de indvundne Erfaringer skal frugtbares, og vi anser det for vor Opgave at fastsætte almengyldige Regler for Bankers Virksomhed, Regler, der kan tjene til Betyggelse for Publikum, saaledes at de ikke vildledes ved uklare og urigtige Oplysninger, hverken ved Bankers Stiftelse, ved deres Drift eller deres Regnskabsaflæggelser eller paa anden Maade. Det maa være saaledes, at Bankerne, naar de faar Ret til at modtage Indlaan, ogsaa skal have en absolut og ubetinget Pligt til at tilbagebetale disse Indlaan, naar det kræves. Der maa med Rettigheden ogsaa følge Pligten.

Men samtidig med at vi fastholder det som Maalet, vil jeg gerne advare mod, at Publikum skulde faa den Opfattelse, at naar Staten lovgiver paa dette Omraade, er alt i Orden, og saa er det ogsaa Statens Pligt at træde til, hvis det alligevel gaar galt med Folks Sparemidler. Saaledes er det ikke, og saaledes skal det ikke være, Staten har maattet træde til adskillige Gange for at hindre Sammenbrud, der kunde faa skæbnesvangre Følger for vort Samfund, og det er vel kun naturligt, at der, som Følge af at Staten har ydet Støtte til enkelte Banker, er skabt Forventninger andre Steder, Forventninger, som efter min rent personlige Opfattelse kunde have været opfyldt med forholdsvis beskedne Midler fra Statens Side; men det er ikke og skal ikke være Statens Pligt at betale de Skader, der sker indenfor Bankerne. Vi skal søge at skabe størst mulig Sikkerhed, men Folk maa ogsaa selv se sig for, og de maa ikke glemme, at hvis de anbringer deres Penge i en Bank, enten for at faa højere Rente eller af andre Grunde, saa løber de en større Risiko, end hvis de anbringer dem i en Sparekasse eller i Kreditforeningsobligationer eller paa anden lignende Maade. Thi selv om vi sikrer os mest muligt gennem Lovregler, vil der altid blive en Risiko tilbage, og Folk maa derfor selv være agtpaaagivende, naar de træffer deres Valg mellem eventuelt højere Rente eller større Sikkerhed; og det, at Staten er traadt til adskillige Gange, maa, som sagt, ikke opfattes, som om vi ogsaa er villige til det i Fremtiden. Det, vi skal, er at forebygge

Skader, og saa maa det i øvrigt være Bankernes egen Opgave og Pligt at sikre deres Indskydere, og de maa bringe de Ofre, som er nødvendige, hvis de vil have Ret til at modtage Indlaan.

Det er jo ikke saa, at denne Pligtfølelse har været stærkt fremtrædende indenfor Bankerne i den forløbne Tid. Naar man tænker paa de mange Sammenbrud, der har været, og den Mistillid, der er skabt til Bankerne, og den Ængstelse, der har bredt sig mellem Publikum, skulde man mene, at det var i Bankernes egen velforstaede Interesse at skabe Ro og Tryghed, men Bankerne har, som nævnt, ikke vist stor Offervillighed for at naa dertil, vi har jo set ret stor LigeGYldighed i saa Henseende. Jeg behøver ikke at gaa Rækken igennem, men skal kun minde om Hovedbankernes Stilling ved Revisions- og Diskontobankens Undergang. Det bliver derfor nu vor Opgave ved en Revision af den bestaaende Banklov at skabe Sikkerhedsforanstaltninger, saa vidt som det er muligt ad Lovgivningens Vej, til Forebyggelse af Skader og Tab for Sparerne i Fremtiden.

Naar vi ser tilbage paa de langvarige og viddløftige Forhandlinger, som har været ført her paa Rigsdagen i Tiden, fra det første Forslag til Banklov blev fremsat i 1912, og til Bankloven blev vedtaget i 1919, vil vi se, at der har været mange baade tekniske, praktiske og for øvrigt ogsaa politiske Vanskeligheder at overvinde i den Tid. Det er mærkeligt at se, at foruden alle de andre Vanskeligheder stødte Forhandlingerne om Bankloven flere Gange sammen med storpolitiske Begivenheder, som bragte Forhandlingerne til at gaa i Staa for senere at blive taget op paa ny. Det, som den Gang var Venstres Standpunkt, var jo at søge Mulighed for at drage et Skel mellem Banker og Sparekasser — man havde den Gang Sparekasseloven til Forhandling samtidig —, og Venstres Ordfører fremhævede den Gang stærkt Befolkningens Interesse i den billigst mulige Pengeomsætning, men det lykkedes ikke den Gang at drage noget Skel mellem Banker og Sparekasser i Henseende til at modtage Indlaan. Man søgte at gøre det ved at give Stempelbegunstigelse for Sparekasserne alene. Der var ogsaa her i Folkettingen den Gang vedtaget et Forslag om en Maksimalrente, der skulde gælde for Sparekasseindlaan og Kontrabogsindskud i Banker, men dette Forslag blev udtaget i Landstinget, hvad jeg i øvrigt ikke ser der skete nogen Skade ved.

Man foreslog ogsaa en anden Ting den